

Woensdag, 29 februari 2012.

Eindelijk heeft Isa dan toch besloten dat het na 15 maanden tijd werd om loops te worden. En wat is er dan leuker dan, dat op een speciale dag te doen, die maar eens in de vier jaar voor komt. Woensdag 29 februari, schrikkelidag op en top, net als haar loopsheid.

Dinsdag, 6 maart 2012.

We laten bloedprikken om een startwaarde te krijgen voor de progesteron. We vinden het te riskant om zelf maar een datum te prikken om naar Frankrijk af te reizen. We kiezen voor zekerheid.

Zaterdag, 10 maart 2012.

Vanmorgen om 9 uur stond ik op de stoep bij de dierenarts om voor de 4^e keer bloed te laten prikken bij Isa. Isa laat het allemaal soepel toe en gaat nog steeds vrolijk kwispelend mee naar binnen. In m'n ooghoek zie ik haar lonken naar de pot met koekjes. Het bloed wordt afgenomen en de verdiende koekjes volgen. Het is nu twee uur afwachten en de kans is groot dat we morgen nog een keer moeten.

Anderhalf uur later volgt een gejaagd telefoontje van de dierenarts met de mededeling dat de eisprong vannacht heeft plaatsgevonden, dat het progesteron enorm gestegen is en dat we als de bliksem richting Frankrijk moeten. Het zou het mooiste zijn als de eerste dekking vandaag nog zou plaatsvinden.

Dat de dekking eraan zat te komen wist ik wel, maar na de opmerking van gisteren van de dierenarts, dat we waarschijnlijk nog wel de tijd tot maandag hadden, blijkt nu toch echt, dat Isa haar eigen plan trekt. De stapeltjes kleren, schoolspullen en sportkleren van de kinderen worden rap in tassen gepropt. Voor ons zelf mik ik ook het één en ander in een tas en we laden de auto. De kinderen parkeren we bij opa en oma en we duiken snel de snelweg op. In de Belgische Ardennen besef ik ineens dat ik André en Myriam nog niet gebeld heb, dat we er vandaag al aan komen en niet maandag zoals geplant. Snel sms is André in m'n beste Frans dat we al onderweg zijn en dat, dat hopelijk geen problemen op levert. Ik weet dat André op de wedstrijden is aan de andere kant van Frankrijk en dat Myriam thuis is. Ik hoop dat André m'n berichtje ziet tijdens de wedstrijd, want eigenlijk heeft hij natuurlijk wel iets anders aan zijn hoofd. Daarnaast hoop ik dat hij een sms terug stuurt en niet belt. M'n Frans is redelijk op niveau, maar aan de telefoon valt het soms niet mee en dan is een berichtje makkelijker te ontcijferen.

Helaas.....André houdt van bellen en al snel heb ik hem aan de telefoon. Myriam is inderdaad thuis en we spreken af dat we er rond zeven uur zullen zijn.

Kwart voor zeven draaien we het bospad bij Myriam op en al snel zien we haar bij de kennels opduiken. Het weerzien is weer gezellig en we krijgen direct de kwalificaties te horen die André vandaag behaald heeft.

Omdat het al snel donker begint te worden, besluiten we eerst Isa en Vico (du Pied du Mont) kennis met elkaar te laten maken. Nou, dat kennis maken was zo gebeurt. Isa zit schijnbaar echt op haar top en de 1e dekking vindt plaats. Helaas komt er geen langdurige koppeling tot stand, maar morgen volgt nog een tweede dekking, dus we maken ons geen zorgen.

Wat ons opvalt is dat het karakter van Vico ook richting Isa super is. We wisten natuurlijk al dat het een enorme sociale hond was richting mensen.

Voordat we vertrekken, drinken we eerst nog een wijntje met Myriam in de gezellige keuken. Wat een kort bezoekje had moeten worden, wordt een gezellige avond en rond middernacht arriveren we pas bij ons hotel.

Progesteron verloop:

- 6 maart 2012: 1,49
- 8 maart 2012: 3,16
- 9 maart 2012: 4,93
- 10 maart 2012: 7,2

Zondag, 11 maart 2012.

De 2^e dekking vindt vanavond pas plaats en we besluiten om vandaag de sneeuw op te gaan zoeken in Zwitserland. We zitten er ongeveer drie kwartier vandaan, dus ver is het niet. We vermaken ons prima en eigenlijk is de dag al snel weer voorbij. We hebben met Myriam om zes uur afgesproken en de 2^e dekking vindt plaats. Ook dit keer loopt alles van een leien dakje, maar vindt er weer geen lange koppeling plaats. Ik maak me nu wel een beetje zorgen en ik overleg met Myriam. We besluiten om morgen naar de dierenarts te gaan. Myriam gaat morgen vroeg het consult regelen en dan belt ze me hoe laat we er moeten zijn. Het zou zonde zijn als we het hele stuk naar Frankrijk voor niets hebben gereden.

Maandag, 12 maart 2012.

Om half negen gaat de telefoon en Myriam heeft de afspraak al gemaakt. Gelukkig is hun dierenarts een kennis en we kunnen om 10 uur terecht. Er wordt eerst opnieuw bloed afgenomen bij Isa en het progesteron wordt opnieuw bepaald. Het zaad van Vico wordt ook onder de microscoop gelegd, om te kijken of de zaadjes vitaal genoeg zijn. Nou, geen probleem hoor. Het progesteron gehalte bij Isa is nog steeds goed en de zaadjes van Vico zijn vitaal genoeg. We besluiten nog een 3^e dekking te doen.

Dan is het tijd om naar huis te gaan. We nemen afscheid van Myriam en bedanken haar voor haar goede zorgen. We beloven zodra we weten dat Isa zwanger is, haar op de hoogte te brengen.

Voor ons wordt het nu een spannende tijd. Met in je achterhoofd dat de koppeling toch niet helemaal 100% is gelukt, is er toch altijd een risico van geen zwangerschap. Ach ja, de tijd zal het leren.

Donderdag, 5 april 2012.

Opnieuw sta ik om 9 uur bij de dierenarts op de stoep. Dit keer niet voor een bloedtest, maar voor een echo. Het is inmiddels al weer bijna vier weken geleden, dat we naar Frankrijk zijn afgereisd. De tijd vliegt.

Al snel worden we binnen geroepen en wordt als eerste een gedeelte van Isa's buik kaalgeschoren. Daarna volgt er een klodder gel en kan de dierenarts aan de gang. Zodra ze het echo apparaatje op

de buik van Isa plaatst zien we het eerste vruchtje al zitten. Madame is zwanger!! Hè, hè, een pak van m'n hart. Al zag ik het gedrag van Isa thuis wel veranderen en haar tepeltjes groter worden, dit keer wilde ik toch echt zekerheid. En die zekerheid is er nu. We hebben met gemak 6 vruchtzakjes met kloppende hartjes kunnen vinden. Bij sommige kon je zelfs het ruggengraatje in aanleg al zien. Wat er met de techniek van tegenwoordig al niet kan. Na 6 vruchtzakjes zijn we opgehouden met tellen en de dierenarts gaf aan, dat er best wel eens wat meer zouden kunnen zitten. Ach ja, we wachten het wel af. Gelukkig regelt moeder natuur dat allemaal zelf.

Maandag, 16 april 2012.

Inmiddels is het al weer vijf weken geleden dat we samen met Isa voor de dekking in Frankrijk zijn geweest. De tijd vliegt blijkt wel. Doordat een zwangerschap bij een hond maar negen weken duurt, is Isa dus ook al over de helft. Het aftellen kan bij wijze van spreken dus al beginnen.

Over twee weken zal Isa over gaan op puppybrok om zich voor te bereiden op haar nest en gaan we langzaam de keuken verbouwen om de werpkist op te zetten. Dat is altijd een hele klus, want iedere keer bekijken wij ons weer op de afmetingen van de werpkist.

Met Isa zelf gaat het prima. Ze is de hele dag bij mij op kantoor en als ik naar buiten ga, gaat ze lekker met me mee. Ook als we op pad zijn naar de veldwedstrijden of de trainingen van de andere honden, mag ze heerlijk mee in de auto. Het liefst wil ze zelf natuurlijk ook even aan het werk, maar de echt grote inspanningen laten we toch maar aan de andere honden over. Een apportje tussendoor is natuurlijk kaasje voor mevrouw.

Haar buikje begint nu een beetje te bollen. Isa is altijd een slank hondje geweest, doordat er veel met haar getraind en gejaagd werd. Een vetlaagje heeft eigenlijk tot nu toe nooit kans gekregen. Door haar dikke buikje heeft ze op het moment de bijnaam "dikkertje".

Ook haar eetlust kent op het moment geen grenzen. Alles waar ze bij kan, snaait ze onder je neus weg. Zelfs komkommer en tomaat verdwijnt van het aanrecht als je even niet oplet.

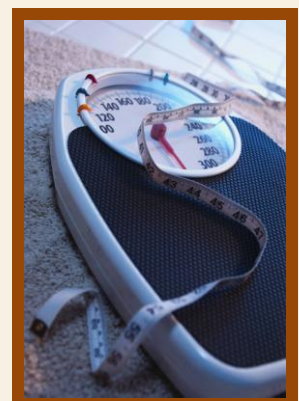
Maar ach.....laat haar maar. Nu mag het, straks als alle pups weer een nieuw baasje hebben gevonden en Isa tot rust is gekomen, dan is ze weer aan de beurt voor de trainingen. En geloof mij maar, dan vliegen die extra kilootjes die er nu aankomen, zo weer af.

Zondag, 22 april 2012.

Ongemerkt vliegt de tijd voorbij. Het is ontzettend druk op de kwekerij en inmiddels is het al weer zes weken geleden dat we heerlijk in Zwitserland in de sneeuw zaten. Toen nog vol verwachting of het allemaal wel zou gaan lukken en nu inmiddels uitkijkend naar het nestje, wat over drie weken geboren zal gaan worden.

Er is veel interesse voor de pups van Isa en we hopen dat voor iedereen die op de lijst staat straks een mooie pup geboren wordt.

Inmiddels begint Isa ook aan te komen en is haar gewicht van 21kg naar 23kg gestegen. Haar gewichtstoename valt gelukkig tot nu toe mee, maar haar buikomvang is binnen één week van 57cm naar 64cm gegaan. Dat er wat aan de hand is, dat mag duidelijk zijn.

Zelf heeft ze er volgens mij nog niet veel last van. Ze gaat en staat waar ze wil, rent nog steeds als een raket over de velden en apporteert nog als de beste. Neemt niet weg, dat haar behoefte tot eten en snaaien steeds grotere vormen begint aan te nemen. Ook vindt ze het niet fijn als ik niet in de buurt ben. Als een schaduw volgt ze me en als ik boodschappen ga doen, dan wacht ze op het matje tot dat ik weer terug ben. Eric of de kinderen kunnen haar afleiden wat ze willen, maar haar matje bij

de achterdeur is heilig tot dat ik er weer ben. Ook op kantoor hebben we haar kussen moeten verleggen, zodat ze onder mijn bureau kan, want anders gaat ze gewoon op de tegelvloer aan m'n voeten liggen. Ook niet erg natuurlijk, maar een kussen onder dat dikke buikje ligt natuurlijk veel prettiger. Ja, ik geef het toe. Madame wordt verwent.

Woensdag, 25 april 2012.

Speciaal voor het I-nest en natuurlijk voor onze aanstaande moeder Isa, ben ik samen met Sam de lucht ingegaan in een grote ballon, om voor jullie allemaal een ballonnetje, extra hoog op te laten voor jullie vierde verjaardag. We zijn bijna over onze eigen kwekerij gevaren en natuurlijk heb ik naar Isa gezwaaid. Maar waarschijnlijk heeft ze er niets van gemerkt, want toen ik om een uur of tien thuis kwam, lag madame prins(es) heerlijk op de bank uit te buiken. Volgens traditie zijn Sam en ik na de landing gedoopt met champagne en worden we vanaf vandaag, graag aangesproken als "Graaf en Gravin van Goirle". Het was een unieke belevenis, met een speciaal tintje omdat Isa natuurlijk jarig was vandaag.

Isa groeit als kool. Haar buikomvang is inmiddels al 71 cm en haar gewicht ligt nu op 25 kg. Gisteravond heb ik ook voor het eerst het bewegen van een aantal puppy's kunnen voelen. Nu voelen de bewegingen allemaal nog zachtjes aan, maar naarmate we naar de 63 dagen gaan, worden ze steeds beweeglijker. Soms zie je de teef dan gewoon verbaast kijken naar haar eigen buik. Vooral Devon had bij haar laatste nest een stel donderstenen in haar buik en als ze lekker lag te slapen op de bank, zag je de pups gewoon heen en weer rommelen in haar buik. Tegen de 63 dagen aan, als de bevalling er aan zit te komen, wordt de beweeglijkheid van de pups weer wat minder, doordat ze steeds minder ruimte krijgen.

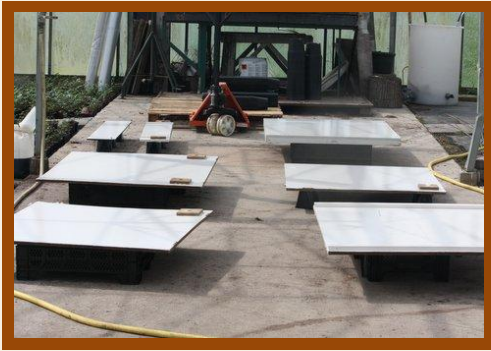
Er begint nu een spannende tijd aan te komen. Langzaam aan begin ik de nodige spulletjes voor de bevalling op te zoeken op zolder, bestel het één en ander en heb inmiddels ook de werpkist in de schuur gevonden. Nesteldrang is er zeker nog niet, maar de aanzet tot, is begonnen.....

Isa

Zondag, 29 april 2012.

Had ik vrijdag de nesteldrang nog niet te pakken, is het vandaag toch spontaan op komen borrelen. Nee hoor, we hebben dit weekend gewoon niet zoveel te doen en met een korte blik in de agenda, zal dit één van de laatste dagen zijn, dat ik nog tijd heb. Onze agenda staat vol met afspraken en de drukte op de kwekerij neemt ook alleen maar toe. Vandaar dat vandaag de werpkist uit de schuur is

gekomen en nu netjes geschuurd en opnieuw geschilderd in de kas ligt te drogen. Met Isa gaat het nog steeds prima en ze heeft op dit moment haar halfbroer James op bezoek. James is een zoon van Devon en Paco is zijn vader. Hij blijft wegens omstandigheden een paar daagjes bij ons logeren, maar zal snel weer teruggaan naar zijn eigen omgeving.

James en Isa kunnen het goed samen vinden, dus we hebben geen kind aan ze.

Zaterdag, 5 mei 2012.

Inmiddels is James weer vertrokken naar zijn eigen baasje en moeten we weer even wennen aan een hond minder in huis. Het leuke aan James was, dat hij zich enorm makkelijk aanpaste aan zijn nieuwe omgeving en zelfs Sjors de poes met rust liet. Ik moet dan wel toegeven, dat hij poezen gewend is. Maar dat neemt niet weg dat een poes van een ander nog wel eens voor problemen kan zorgen. Adrie en James.....vanaf deze zijde een dikke opkikker toegewenst de komende tijd!!

James

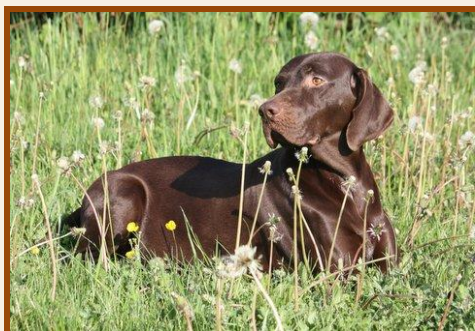

Voor Isa komt er nu een weekje rust en uitbuiken aan. De laatste loodjes tellen meestal het zwaarst, dus we gaan een beetje rekening met haar houden. De keuken is inmiddels verbouwd en de werpkist staat klaar. Niet dat madame er al veel gebruik van maakt hoor, ze ligt liever languit op de bank.

Dinsdag, 8 mei 2012.

Opnieuw feest in huize Mulders. Eric en Guus zijn vandaag beide jarig. Maar veel wordt er niet gefeest, want het is ontzettend druk op de kwekerij. Met andere woorden..... in de pauze een stuk taart naar binnen proppen en rap weer aan het werk. We zitten vol in het pot-, stek- en aflever seizoen. Voor mij betekend dat, dat ik zo ongeveer op dit moment in de schuur woon. Ik zorg voor de stek afdeling en ik wil dat de eerste stekronde deze week afgerond wordt, zodat ik volgende week gewoon in huis kan zijn. Isa gaat natuurlijk de hele dag mee en heeft in de schuur haar eigen plekje, onder de stektafel.

Eigenlijk vindt ze het wel prima zo. Er is altijd wel iemand die haar even wil kroelen en tijdens de pauzes is er altijd wel wat te snaaien. Haar gewicht blijft nu een beetje hangen rond de 28 kilo, maar haar buikomvang is inmiddels naar de magische 82 cm.

Donderdag, 10 mei 2012.

De eerste stekronde is klaar en sinds vanmiddag is mijn werkgebied verhuisd van de schuur naar kantoor. Isa heeft al snel haar plekje onder mijn bureau weer gevonden en de werpkist in de keuken staat er nu nog maar een beetje verlaten bij.

's Nachts slaapt ze er samen met Sjors wel in, dus ze kan er al een beetje aan beginnen te wennen. Inmiddels beginnen de flanken van Isa al wat in te vallen en wordt het opstaan en het gaan liggen wat moeilijker voor haar. Ze is ook een beetje kortademiger geworden. Is natuurlijk wel te begrijpen, want ze is niet zo groot, met het gevolg dat de pups in haar buik, al haar organen omhoog duwen haar borstkas in en dat kan dan toch wat benauwd worden voor haar. Gelukkig zal het niet lang meer duren en we hopen voor haar, dat ze komend weekend een mooi nestje op de wereld mag zetten.

We gaan aftellen.....nog een paar dagen.

Voor sommige mensen spannende dagen, voor andere saaie dagen en voor mij.....dagen om de laatste klusjes weg te werken. Ik hoop dat ik jullie bij het volgende bericht kan melden dat de bevalling goed verlopen is, dat met Isa alles goed is en dat ze een mooi nestje heeft gekregen.

Hier is in ieder geval de pool weer opgezet en ik ben benieuwd wie de prijs dit jaar in de wacht gaat slepen.

